

РЕШЕНИЕ

№ 4400

гр. София, 29.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 18.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **10670** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл.166 от Данъчно-процесуалния кодекс /ДОПК/ и чл.45 от Закона за държавните помощи /ЗДП/.

Образувано е по жалба на [фирма] /с предишно наименование [фирма]/, ЕИК по Булстат:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет.6, чрез адв.Р. Г., САК срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № РД05-33/13.03.2020 г., издаден от Министъра на земеделието, храните и горите, с който по отношение на [фирма] /с предишно наименование [фирма]/, е установено публично държавно вземане, представляващо несъвместима с вътрешния пазар държавна помощ, подлежаща на възстановяване, в размер на 142 337.17 лв., от които "установен размер на задължението, главница: 81 941 лв. и лихва в размер на 60 396.17 лв.", издаден на основание чл.10 и чл.38, ал.1, във вр.с ал.3 ЗДП, чл.59, ал.1 и ал.2 АПК и чл.162, ал.2, т.6 и 9, чл.165 и чл.166 ДОПК.

В жалбата са изложени доводи, че АУПДВ е незаконосъобразен, неправилен, немотивиран и необоснован, поради несъответствието му с материалния закон, при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Твърди се, че административният орган е провел незаконосъобразно процедурата по ЗДП, като че не е изпълнил задължението си да събере, изследва и анализира всички относими факти, обосноваващи по отношение на дружеството-жалбоподател наличието на предпоставките за несъвместима държавна помощ, посочени в Решение

на Европейската комисия С (2014) 6207 от 05.09.2014 г., чийто адресат е Република България, в лицето на администратора на помощ Министъра на земеделието, храните и горите, компетентен да издава индивидуални административни актове по реда на Глава VI от Закона за държавните помощи. Отправя възражение за изтекла абсолютна погасителна давност по отношение на установеното от административния орган вземане за държавна помощ по ДОПК. В с.з. жалбоподателят чрез адв. Г. моли Съда да уважи депозираната жалба по изложените в същата съображения, като отмени оспорения АУПДВ. Не претендира разноски.

Ответникът – Министърът на земеделието, храните и горите, в с.з. чрез юк.Д. моли Съда да отхвърли жалбата. Не претендира разноски.

Административен съд-София град намира за установена следната фактическа обстановка:

Въз основа на Заповед № РД 49-83/02.03.2007 г. на Министъра на земеделието и горите, на 14.03.2007 г. между Националното управление по горите, от една страна и [фирма] /с предишно наименование [фирма]/ от друга страна, е сключен Договор за замяна на недвижим имот № 168/14.03.2007 г. По силата на същия, [фирма] /с предишно наименование [фирма]/ заменя три имота с обща площ 185.723 дка (имот № 142022, с площ 19.999 дка в землището на [населено място], общ. М.; имот № 289011, с площ 14.999 дка в землището на [населено място], общ. М. и имот № 159092 с площ 48.000 дка в землището на [населено място], общ. М.), като получава въз основа на сключения договор за замяна, получава поземлен имот № 000011, държавен горски фонд, находящ се в [населено място], общ. Р. с площ от 185.723 дка /л.33 от адм.дело № 4394/2020 г./.

По отношение на Република България е налице постановено и влязло в сила Решение на ЕК С (2014) 6207 F. от 05.09.2014 г., относно Схема за помощ № SA.26212 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/A/08) и SA.26217 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/B/08), приведена в действие от Република България при замените на горска земя. Решението не е обжалвано пред Общия съд на ЕС, като отказът от оспорване е обективиран в Решение на МС от 05.11.2014 г., представляващо общодостъпна информация въз основа на публикуването му в кратък стенографски вариант на публичния сайт на МС. Решението на ЕК е постановено във връзка с констатирано нарушение на чл.108, § 3 от Договора за функциониране на Европейския Съюз /ДФЕС/, а именно - неизпълнение на задължението на Република България като държава-членка да уведоми ЕК (неспазване на процедурата по нотификация), във връзка с предоставянето на държавна помощ.

С цитираното Решение на ЕК, е констатирано несъвместимо с вътрешния пазар по смисъла на чл.108, § 3 ДФЕС и в нарушение на чл.107 ДФЕС, предоставяне от страна на Република България на фактическа възможност за осъществяването на определени двустранни сделки по замяна на земи горска територия между държавата като техен изключителен собственик и частноправни субекти, които не са идентифицирани, а е посочен общо период, в който са осъществени сделки, попадащи хипотетично в обхвата на предоставена неправомерна държавна помощ, а именно: периода от 01.01.2007 г. до 27.01.2009 г.

Решение С(2014) 6207 F. от 5.09.2014 г. на ЕК е прието на основание чл. 14, във вр. чл. 13 от Регламент /ЕО/ № 659/1999 на Съвета от 22.03.1999 г., за установяване на подробни правила за прилагането на чл.93 от Договора за ЕО (впоследствие чл.108

ДФЕС), приложим към момента на приемане на решението на ЕК, в сила към датата на постановяването на този акт, отм. считано от 13.10.2015 г. с Регламент /ЕС/ 2015/1589 на Съвета от 13.07.2015 г. Решението, по своята правна същност, представлява общ административен акт, съдържащ разпореждане за възстановяване чрез определянето на задължителни мерки, които Република България трябва да предприеме, при условията и сроковете, определени в решението, за установяването на конкретни случаи, за релевантния период на неправомерно предоставена помощ: от 01.01.2007 г. до 27.01.2009 г. Адресат, изрично посочен в акта на ЕК, е Република България, която има задължението да изпълни разпореждането за възстановяване на несъвместимата помощ, като изпълни мерките и препоръките, при условията изрично постановени в диспозитива на Решение на ЕК С(2014) 6207 F. от 5.09.2014 г., относно Схема за помощ № SA.26212 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/A/08) и SA.26217 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/B/08). Като този административен акт попада в обхвата на разпоредбата на чл.38, ал.3 ЗДП.

Решение на ЕК С(2014) 6207 F. от 05.09.2014 г. се явява предпоставка за образуването на административното производство от съответния компетентен в Република България орган за приемане на мерките по неговото изпълнение. Съгласно нормата на чл.33, във вр.с чл.8 и чл.10 ЗДП, на издаването на оспорения в настоящото съдебно производство АУПДВ, специална компетентност по отношение на държавните помощи в областта на земеделието, развитието на селските райони, горското и ловното стопанство и рибарството, на контролиращ орган и администратор на държавна помощ е предоставена на Министъра на земеделието, храните и горите.

Административното производство е започнало с връчване на Писмо изх.№ 70-5696/20.11.2019 г. за откриване на производството по издаване на оспорения АУПДВ на основание чл.38, ал.3 ЗДП и чл.162, ал.2, т.6 ДОПК, като на дружеството-жалбоподател е дадена възможност в 14-дневен срок от получаването му да предостави доказателства, възражения и обяснения. Писмото е получено от [фирма] /с предишно наименование [фирма]/ на 25.11.2019 г. В указания срок от страна дружеството до административния орган е депозирано Възражение рег.№ 70-5696/09.12.2019 г. В същото, са изложени доводи, че всички дялове на [фирма] към дата 19.05.2014 г. са прехвърлени на [фирма], което действие предхожда Решението на ЕК с няколко месеца, както и уведомлението за началото на административното производство с повече от пет години. Посочено е още, че замененият имот не е бил в патримониума на [фирма] към придобиването на дяловете му от [фирма], както и че договорът за замяна е сключен преди от десет години, без на основание твърденията да се правят изводи и възражения срещу основателността на откриването на производство за издаване на АУПДВ /л.19-21 от адм.дело № 4394/2020 г./. Възраженията на жалбоподателя, частично и бланкетно са обективирани в съдържанието на оспорения пред Съда административен акт. Не са налице данни и доказателства за изискването и събирането на други данни и доказателства, от административния орган от [фирма] /с предишно наименование [фирма]/.

Административното производство приключва с издаването на АУПДВ № РД05-33/13.03.2020 г. на Министъра на земеделието, храните и горите на Република България, с който по отношение на [фирма] /с предишно наименование [фирма]/, е установено "публично държавно вземане, представляващо несъвместима с вътрешния пазар държавна помощ, подлежаща на възстановяване, в размер на 142 337.17 лв., от

които "установен размер на задължението, главница: 81 941.00 лв. и лихва в размер на 60 396.17 лв.", издаден на основание чл.10 и чл.38, ал.1 във вр.с ал.3 ЗДП, чл.59, ал.1 и ал.2 АПК и чл.162, ал.2, т.6 и 9, чл.165 и чл.166 ДОПК, връчен на жалбоподателя редовно на 04.05.2020 г. /л.16 от адм.дело № 4394/2020 г./.

Към доказателствения материал по делото се приобщиха следните писмени доказателства:

Представени от жалбоподателя:

1. Със Становище вх. № 40457/22.12.2020 г. – Удостоверение за актуално състояние на [фирма];
2. С молба-становище от 07.10.2021 г. – Актуално състояние от ТР към АВ относно [фирма]; Писмо изх.№ РДГ10-7678/04.10.2021 г. на Регионална дирекция по горите – П., И.; Писмо изх.№ Т-94-Р-105/04.10.2021 г. на Министерство на туризма /л.325/;
3. В с.з. на 18.11.2021 г. – Писмо изх.№ И.-24206/04.10.2021 г. на И.; Писмо изх.№ 5627/29.10.2021 г. на Камара на независимите оценители; Писмо от МОСВ; Писмо изх.№ Т-94-Р-105/04.10.2021 г. на Министерство на туризма; Писмо изх.№ РДГ10-7678/04.10.2021 г. на Р. – П., И. /л.339/.

Представени от ответника:

1. Договор за замяна № 168/14.03.2007 г., Заповед № РД49-83/02.03.2007 г. на Министър на земеделието и горите, Скици на имотите, Оценителски доклади, заедно с цялата административна преписка по издаване на оспорения АУПДВ /л.13 от адм.дело № 4394/2020 г./;
2. С молба от 18.02.2021 г. в с.з.: Регламент /ЕО/ № 2015/1589 на Съвета от 13.07.2015 г., за установяване на подробни правила за прилагане на чл. 108 от ДФЕС; Регламент /ЕО/ № 794/2004 г. на Комисията на 30.01.2008 г. – относно лихвата; Регламент /ЕО/ на Комисията от 21.04.2004 г. за прилагане на Регламент /ЕС/2015/1589 за определяне на лихвата; Решение на ЕК от 29.06.2011 г. относно схема за помощ № SA.26212 (2011/С), относно предполагаема държавна помощ под формата на замяна собственост върху частно притежавани с държавни горски имоти; Известие /2019/С247/01 относно събиране на неправомерна и несъвместима държавна помощ; Известие 2016/С262/01 относно понятието за държавна помощ, посочен в чл. 107, § 1 от ДФУЕС; Писмо от ЕК, Главна дирекция "Конкуренция" относно прилагане на мерките за възстановяване на държавна помощ, несъвместима с вътрешния пазар; Документация за възложена обществена поръчка – публично състезание с предмет: "Избор на правоспособен независим оценител и/или оценителски екип, регистрирани по Закона за независимите оценители, които да извършват оценка на поземлени имоти в горски територии в съответствие с изискванията на Решение на ЕК от 05.09.2014 г. относно схема за помощ № SA.26212 (2011/С) и № SA.26217 (2011/С), приведена в действие от Република България при разпоредителни сделки за замени на поземлени имоти в горски територии"; Решение за откриване на процедурата, вписано в А.; Документация за участие в процедурата – техническа спецификация, към обявлението за поръчка, входящ регистър на И. – входящи оферти; Техническо предложение на [фирма]; Протокол № 1/12.09.2017 г., Протокол № 2/20.09.2017 г. и Протокол № 3/28.09.2017 г. – от проведени заседания на комисията, за оценка и избор на оценител и взетото, въз основа на тях Решение № 862/29.09.2017 г., за определяне на изпълнител по обществената поръчка: [фирма]; Платежно нареждане за 3 420 лв. – гаранция за изпълнение по ЗОП; Уведомително писмо № 91-1261/12.10.2017 г. от Министър на земеделието, храните и горите, до Европейската комисия, с което

последната се уведомява за изпълнението по съображение 180 от Решение на ЕК С(2014) 6207 F. от 05.09.2014г., за проведена процедура и избрани оценители, както и писмо от 26.10.2017 г., на ЕК, ГД "Конкуренция", с изявление за одобрение на определения оценител [фирма]; Лихвен калкулатор; Справка от имотен регистър /л.24/.

По делото не се твърди от страните, нито са представени доказателства за обжалване на възложената обществена поръчка по реда на ЗОП във връзка с определяне на Изпълнителя на обществената поръчка - [фирма]. Съдът приема, че процедурата и изборът по ЗОП са проведени законосъобразно и валидно.

3. С молба от 23.02.2021 г. от Изпълнителна агенция по горите, МЗХГ: Оценителски доклади от 15.06.2007 г., изготвени за сключване на договор за замяна по реда чл.15б ЗГ по Наредба за определяне на базисни цени, цени на изключените площи и учредяване право на ползване и сервитути върху гори и земи от горския фонд, изготвени за сключване на договор за замяна по реда на чл.15б в цялост; Заповед № РД 09-769/26.11.2014 г. на Министъра на земеделието и храните; Доклад № 93-12789 от 26.11.2014 г. и Заповед № РД 09-768/26.11.2014 г.; Писмо от 23.01.2015 г. на ЕК с официално грами С./Н4/CS/AS-D2015/20.03.2015 г. относно изготвен списък по Заповед № РД09-769/26.11.2014 г. на Министър на земеделието и храните и Заповед № РД 09-768/26.11.2014 г.; Становище относно Заповед № РД 09-769/26.11.2014 г. на Министър на земеделието и храните; Доклад № 93-12789/26.11.2014 г. и Заповед № РД 09-768/26.11.2014 г., както и относно методика за изготвяне на оценките /л.159/.

От ответника по административната преписка е представено копие на документ, с посочено означение за вярност и печат на министерството, за заверка "Вярно с оригинала", /л.85 от адм.дело № 4394/2020 г./, наименуван "Методика за определяне на размера на несъвместимата държавна помощ", в съдържанието на който са бланкетно директно копирани и извадени текстове от мотивите на Решение на Европейската Комисия С(2014) 6207 F. от 05.09.2014 година. Съдът не кредитира така представения документ, като "методика", която Република България, съгласно изискванията, обективирани в Решението на ЕК, в лицето на конкретния администратор на държавна помощ-Министъра на земеделието, храните и горите, е следвало да приеме, поради това, че представеното не отговаря на императивните изисквания на закона за документ. Всеки документ по смисъла ГПК, който може да бъде кредитиран от Съда като такъв, следва по безспорен и категоричен начин да удостоверява, най-малкото авторството, автентичността и датата на издаването му. Доколкото в случая, съгласно изискванията на ЕК, методиката, която Република България, ще прилага, в конкретната процедура по възстановяване на неправомерно предоставена помощ, е предпоставка, за определяне на размера на възможната неправомерна държавна помощ, то методиката следва да бъде приета най-малкото под формата на валиден вътрешнонормативен акт, който да отговаря, на всички изисквания за приемането на такъв акт, който да бъде окачествен като документ по смисъла на закона, за да бъде приет и ценен. Такъв в случая не е представен и Съдът, с оглед доказателствената тежест, която носи ответника в производството, приема, че не е изготвен в хода на административното производство и не е установен.

4. Доказателства, обособени в Приложение 1 към делото: Регламент /ЕО/ № 2015/1589 на Съвета от 13.07.2015 г. за установяване на подробни правила за прилагане на чл. 108 от ДФЕС; Регламент /ЕО/ № 794/2004 г. на Комисията от 30.01.2008 г. – относно лихвата; Регламент /ЕО/ на Комисията от 21.04.2004 г. за прилагане на Регламент

/ЕС/2015/1589 за определяне на лихвата; Решение на ЕК от 29.06.2011 г. относно схема за помощ № 8А.26212 (2011/С) и № 8А.26217 (2011/С) относно предполагаема държавна помощ под формата на замяна собственост върху частно притежавани с държавни горски имоти.

Представени от трето, неучастващо лице: [фирма] – Справка с рег. № РД-08-681/22.10.2021 г. /л.337/.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е депозирана в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от надлежна страна и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна поради следното:

Преди всичко съдебният контрол за законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установените от административния орган релевантни юридически факти, изложени в мотивите на акта, и доколко същите се субсумират в посочената като правно основание норма за неговото издаване, респективно дали се следват разпоредените правни последици. Съгласно чл.170, ал.1 АПК в тежест на административния орган е да установи наличието на посочените фактически основания и изпълнението на законовите изисквания при издаването на оспорения акт.

Оспореният АУПДВ № РД05-33/13.03.2020 г. е издаден от Министъра на земеделието, храните и горите на основание чл.10 и чл.38, ал.1 във вр.с ал.3 ЗДП, чл.59, ал.1 и ал.2 АПК и чл.162, ал.2, т.6 и 9, чл.165 и чл.166 ДОПК.

За преценка законосъобразността на оспорения АУПДВ Съдът съобрази приложимата нормативна уредба на общностното и националното право относно процесния случай, а именно:

Европейската регламентация на държавните помощи е залегнала в самите основополагащи договори на Европейската общност и Европейския съюз. В чл.87 от Договора за създаване на Европейската общност (понастоящем чл.107 ДФЕС) се предвижда, че "Освен доколкото е предвидено друго в този Договор, всяка помощ предоставена от държава-членка или посредством държавни ресурси, в каквато и да е форма, която изкривява или заплашва да изкриви конкуренцията, давайки предимство на определени предприятия или на производството на определени стоки, ще се счита за несъвместима с вътрешния пазар, доколкото тя засяга търговията между държавите-членки". За и с цел гарантирането на конкуренцията и равнопоставеността в рамките на общия европейски пазар, държавите-членки на ЕС, предоставят, по силата на самите договори, на Европейската комисия и на Съвета на Европейския съюз, възможността да разрешава предоставянето на държавни помощи. Определени категории помощи са изключени от контрола на Европейската комисия, доколкото се приема, че техният ефект е незначителен. Разрешаването на мерките, представляващи държавни помощи, става или посредством групово освобождаване на цели категории помощи (например това се извършва с Регламент 800/2008/ЕС), или посредством индивидуално освобождаване на съответната мярка, след нотификация-уведомление от страна на държавата-членка и изрично или мълчаливо разрешение ЕК, по реда на чл.108, § 3 ДФЕС. Мерките, които могат да бъдат предприети за отстраняване на ефекта от неправомерно предоставена държавна помощ, несъвместима с вътрешния пазар, от страна на ЕК, са нормативно установени в Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член

93 от Договора за ЕО, приложим към момента на издаване на Решение на Европейската Комисия С(2014) 6207 F. от 05.09.2014 г. относно Схема за помощ № SA.26212 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/A/08) и SA.26217 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/B/08), приведена в действие от Република България при разпоредителни сделки за замени на поземлени имоти в горски територии, в сила, към датата на постановяването на акта на ЕК, отменена считано от 13.10.2015 г. с Регламент /ЕС/ 2015/1589 на Съвета от 13.07.2015 г. Регламент 659/99/ЕС задължава ЕК, да проучи всяка информация достигнала до нея за наличието на недопустима държавна помощ, какъвто е и процесния случай, доколкото производството пред ЕК, е образувано по сигнал за нарушение на задължението за нотификация. В хода на това проучване тя може да изиска информация от държавата-членка, за която се твърди, че е предоставила тази помощ. Когато установява недопустима държавна помощ, ЕК, задължава държавата-членка да предприеме всички необходими мерки, за да изведе от бенефициента (облагодетелствания) тази помощ. Помощта се възстановява с лихва от датата, на която е била на разположение на бенефициента, до датата на възстановяването. Лихвата се определя от Европейската комисия и се публикува периодично в Официалния вестник на Европейския съюз. Начинът на възстановяването на помощта, обаче, е предоставен изцяло в правомощието на държавата-членка, да определи в националното си законодателство, норми, уреждащи начина и реда за възстановяване, доколкото то дава възможност за незабавно и ефективно изпълнение на решението на Комисията, а в случай, че изпълнението е предмет на съдебен контрол от страна на националните съдилища – държавата-членка е длъжна да вземе всички необходими предварителни мерки, така че да не се осуети или забави възстановяването на помощта. В конкретния случай-не се установява предприемането на такива мерки от Република България, в лицето на компетентния орган.

В тази връзка и в изпълнение на общностното право, в Република България е приет Законът за държавните помощи. Към момента на постановяване на оспорения АУПДВ /13.03.2020 г./ правната рамка на националните норми, регулиращи възстановяването на неправомерна и несъвместима държавна помощ, установена от ЕК, по реда на чл.14 от относимия към момента на постановяването на решението на ЕК /05.09.2014 г./ Регламент 659/99/ЕС, е приложим ЗДП и правилникът за прилагането му.

ЗДП е специален закон, който урежда националния ред и процедура по възстановяването на неправомерна и несъвместима държавна помощ. Съгласно чл.33 във вр.с чл.8 и чл.10 ЗДП /ДВ, бр. 85 от 24.10.2017 г./, приложим към датата на издаване на оспорения АУПДВ, специална компетентност по отношение на държавните помощи, в областта на земеделието, развитието на селските райони, горското и ловното стопанство и рибарството, на контролиращ орган и администратор на държавна помощ е предоставена на Министъра на земеделието, храните и горите.

Регламент 659/99/ЕС, ЗДП и ППЗДП, предвиждат, че решението на Европейската комисия за възстановяване на неправомерно предоставена държавна помощ подлежи пряко на принудително изпълнение по реда на ДОПК, освен ако:

1/ изпълнението му бъде спряно от Съда на Европейския съюз в рамките на процедурата по обжалване на решението на Европейската комисия, или

2/ ако в решението на ЕК, не са индивидуализирани получателите на помощ и размерът на сумата, която трябва да се възстанови. В последния случай компетентния български орган следва да издаде допълнително и акт за установяване на публично вземане. Процедурата за издаването на такъв надлежен акт по възстановяване е уредена в Глава VI ЗДП. В него са уредени две правни хипотези, при които се възстановява неправомерно предоставена помощ. Първата предвижда възстановяване, въз основа директно на Решение на ЕК, когато то представлява индивидуален административен акт, по отношение на конкретен бенефициер и конкретно определя размера на вземането, подлежащо на възстановяване /главницата и лихвата/, по реда на чл.38, ал.1 и ал.2 ЗДП. Втората хипотеза е предвидена в нормата на чл.38, ал.3 ЗДП, когато не е индивидуализиран субект-бенефициер на държавната помощ и размера

и в решението на ЕК.

Не се спори между страните в настоящото производство, че Решение на ЕК С(2014) 6207 F. от 05.09.2014 г. относно Схема за помощ № SA.26212 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/A/08) и SA.26217 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP176/B/08), приведена в действие от Република България при разпоредителни сделки за замени на поземлени имоти в горски територии, е влязъл в сила административен акт, който е законно основание за инициране на производство от компетентния национален орган, по реда на втората посочена по-горе хипотеза - на основание специалния закон - чл.38, ал.3 ЗДП. Нормата на чл.38, ал.3 ЗДП е императивна и предвижда, че когато с решението на Европейската комисия за възстановяване на неправомерна и несъвместима държавна помощ или съответно на неправилно използвана държавна помощ не са индивидуализирани получателите на помощ и размерът на помощта, която трябва да се възстанови, администраторът на помощ издава акт за установяване на публично вземане по реда на АПК. Следователно националният компетентен орган следва изрично да издири, идентифицира и определи наличието на нормативно-установените предпоставки за издаването на индивидуален административен акт, по отношение на възможните бенефициери на помощ, за посочения в Решението на ЕК, период: за замяна на горска земя държавна собственост срещу горска земя частна собственост в периода 01.01.2007 г. — 27.01.2009 г. като издаде, законосъобразен индивидуален административен акт, по отношение на субект, отговарящ на изискванията за "бенефициер", по смисъла на чл. 107, § 1 от ДФЕС, при съобразяване с Решението на ЕК, в случая съображения (125)-(128) от Решение на ЕК С(2014) 6207 F. от 05.09.2014г., който въпрос е предварителен, т.е. преюдициален за обосноваване наличието на държавна помощ, по отношение на конкретен частноправен субект, за относимия период и съответно, за възникване на задължението за възстановяване. Разпоредбата на чл.38, ал.4 ЗДП установява и специален ред за изпълнение на съответния индивидуален административен акт, т.е. събиране на неправомерната помощ, установена по реда на чл.38, ал.3 - от органите на НАП по реда на ДОПК.

От посочената национална нормативна уредба следва, че в процесния случай компетентният национален орган - Министър на земеделието, храните и горите, е следвало да издаде АУПДВ, на основание чл.38, ал.3 ЗДП, по отношение на който изрично е предвидено приложението на процедурата по АПК, доколкото същият представлява индивидуален административен акт съгласно чл.21, ал.2 АПК /в сила от 01.01.2019 г./, като спази и специалното производство, предвидено в чл.38 и чл.39 ЗДП. Вземането по АУПДВ, издаден по реда на чл.38, ал.3 ЗДП във вр.с чл.21, ал.2 АПК, представлява публично държавно вземане по аргумент на чл.6 във вр.с чл.38, ал.4 ЗДП.

Макар и нормата на чл.162, ал.2, т.6 ДОПК да определя само случаите на решения на ЕК, индивидуализиращи бенефициерите на неправомерна държавна помощ, в хипотезата на чл.38, ал.1 ЗДП, доколкото събирането на вземанията по АУПДВ по реда на чл.38, ал.3 ЗДП, на основание чл.38, ал.4 ЗДП, е изрично предвидено да бъде извършвано по реда на ДОПК, то следва да се приеме, че валидно и законосъобразно проведено административно производство по реда на чл.38, ал.3, съгласно посочената по-горе нормативната уредба, и следва да приключи с постановяването на установителен индивидуален административен акт по смисъла на чл.38, ал.3 ЗДП и чл.21, ал.2 АПК, представляващ изпълнително основание, по смисъла на нормата на чл.165 ДОПК.

При извършена служебна проверка, съгласно чл.168 от АПК относно законосъобразността на оспорения административен акт, на основанията по чл.146 АПК, Съдът намира, че той е издаден от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, съгласно чл.33 вр. чл.8, ал.1 вр. чл.7, ал.2, т.11 и чл.10 ЗДП /ДВ, бр. 85 от 24.10.2017 г./.

Съдът намира, че е спазена установената форма и съдържание за издаване на АУПДВ. В същия са посочени трите имена и длъжността на издаващия го административен орган, дата на издаването, фактически и правни основания за издаването му: чл.38, ал.1 вр. ал.3 ЗДП, Решение на Европейската комисия С (2014)6207 F. от 05.09.2014 г. относно Схема за помощ

№ SA.26212 (2011/C) и № SA.26217 (2011/C), приведена в действие от Република България при замените на горска земя и в съответствие на чл.162, ал.2, т.6 и т.9 ДОПК. Поради това издаденият АУПДВ не е нищожен.

Действителното наличие на сочените от административния орган факти и направените въз основа на тях правни изводи в АУПДВ, са предмет на преценка при проверката за материалната законосъобразност на акта. Съответствието на установените факти с приложимите правни норми е предмет на преценка относно обосноваването на акта и излагането на собствени мотиви, във връзка със специалното производство, регламентирано в ЗДП и АПК, като в зависимост от тежестта на нарушението, това може да представлява и съществено нарушение на административно-производствените правила.

Съдът начира въз основа всички факти и доказателства по делото, че в производството по издаването на АУПДВ са допуснати съществени нарушения на процесуални правила, опорочаващи акта.

Административното производство е образувано по реда на чл.38, ал.3 ЗДП, което установява задължение за провеждане на производство по реда на чл.38, ал.6 във вр.с чл.39 от закона, в сроковете и при указанията, изрично обективирани в Решение на ЕК С(2014) 6207 F. от 05.09.2014 г. относно Схема за помощ № SA.26212 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/A/08) и SA.26217 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/B/08). Решението на ЕК, освен че изрично следва да се посочи в акта, съгласно ЗДП, доколкото представлява общ административен акт, който не индивидуализира бенефициер и размер на помощта, представлява материално-правна предпоставка за инициране на производството, но администраторът на помощ, е компетентният национален орган, който дължи пълна проверка на фактическите и правни основания, обосноваващи издаването на индивидуален административен акт – АУПДВ, в съответствие с приложимите общностни и национални материално правни и процесуални норми и указанията на ЕК, по отношение на конкретния частноправен субект – [фирма] /с предишно наименование [фирма]/, като изследва всички относими факти, съгласно указанията по диспозитива на Решение на ЕК С(2014) 6207 F. от 05.09.2014 г. Същевременно българската държава, в случая, в лицето на Министъра на храните, горите и земеделието, следва да извърши проверките, в рамките на установените от ЕК, срокове в решението.

Съдът намира, че формално са спазени правилата по издаването на оспорения АУПДВ, във връзка с уведомяването на жалбоподателя за започнатото административно производство, предоставянето на възможност за запознаване с преписката и депозирането на възражение, поради което и не са налице съществени нарушения на чл.26 и 34 АПК във вр.с Глава VI ЗДП. Установява се, проведено надлежно производство по ЗОП, за определяне на оценител на недвижимите имоти, предмет на замяната на горски имоти, по отношение на която е иницирана проверката за наличието на държавна помощ, поради което и не се констатират нарушения на административно-производствените правила по провеждането на обществената поръчка и определения с Решение № 862/29.09.2017 г. изпълнител [фирма]. По административната преписка обаче, липсват доказателства, за предварителна проверка или извършена такава в хода на административното производство, както и събирането на доказателства, във връзка с основания предварителен въпрос, идентифициращ конкретния жалбоподател, като "бенефициер" по смисъла на по смисъла на чл.107, § 1 ДФЕС, при съобразяване с Решението на ЕК, в случая съображения (125)- (128) от Решение на ЕК С(2014) 6207 F. от 05.09.2014 г. Единствено обстоятелството, че процесната сделка за замяна, попада в периода от 01.01.2007 г. до 27.01.2009 г., определен в Решение на ЕК С(2014) 6207 F. от 05.09.2014 г., като период, в който се идентифицира неправомерно приведена в действие, несъвместима с вътрешния пазар държавна помощ, в нарушение на чл.108, § 3 ДФЕС, не е достатъчно основание за издаването на индивидуален административен акт. Решението на ЕК, общностните и национални норми, предвиждат императивни норми, които представляват абсолютни отрицателни предпоставки, за издаването на индивидуален административен акт, по реда на чл.38, ал.3 ЗДП, определени изрично и в Решението на ЕК,

съответно задължаващи Министъра на земеделието, храните и горите да ги изследва, прецени и конкретно, обоснове в оспорения АУПДВ, с всички елементи за наличието на качеството "бенефициер", по смисъла на чл.107, § 1 ДФЕС. В процесния случай липсват данни и доказателства, обосноваващи позитивен извод в посочения смисъл, което е в пълно противоречие с материалния закон и обосновава дори само на това основание незаконосъобразност на оспорения АУПДВ.

По делото не се представиха данни и доказателства, установяващи приемането и прилагането на методи и процедури, одобрени от националния компетентен орган - Министъра на земеделието, храните и горите, в качеството му на "администратор на помощ", в изпълнение на Решение на ЕК С(2014) 6207 F. от 05.09.2014 г., както и във връзка с осъществяването на специалната процедура по реда на чл.38, ал.9 и 10 ЗДП. Диспозитивът на решението на ЕК, съдържа мерки, задължителни по отношение на Република България, като определя в чл.4 началният момент на възстановяването на сумите, които биха представлявали неправомерно приведена в действие помощ, по сделки за замяна за периода 01.01.2007 г. - 27.01.2009 г. на горска земя държавна собственост срещу горска земя частна собственост, лихвата за забава и периодът за изчисляването и.

Методиката, "предложена" от ЕК, в т.7.2, съображения (172)-(175) от Решение на ЕК С(2014) 6207 F./05.09.2014 г., изрично е окачествена от ЕК, като възможна "отправна точка", за определяне на размера на несъвместимата държавна помощ, която ЕК комисия счита, че държавата следва да спазва. В методиката, предложена от ЕК, и по-конкретно в съображения (172)-(175), изрично се посочва, че "корекция", по този ред на "първоначалната сума", следва да се направи за тези случаи, при които парцел земя държавна собственост с по-висока административна стойност е бил заменен срещу парцел земя частна собственост с по-ниска административна стойност". От цялостния анализ на съдържанието на мотивите по т.7.2 от Решение на ЕК С(2014) 6207 F./05.09.2014 г., се установява, че ЕК предоставя възможност Република България, да определи административна стойност на парцелите, която е база за определянето на размера на несъвместимата държавна помощ, определена вече, по предложената от ЕК формула. Предоставена е и възможност на националния компетентен орган, "когато тази методика, не може да бъде приложена или води до сума, която явно не отразява адекватно размера на сумата, получена от бенефициера", българският компетентен орган, да извърши оценка на пазарните цени на заменените парцели към момента на сключване на сделката с помощта на независим експерт, който е квалифициран да извършва такива оценки...чрез тръжна процедура". Съгласно съдържанието на решението на ЕК, компетентният национален орган следва да определи конкретната методика, по която ще извършва оценката на административната стойност и методика за оценка на размера на несъвместимата държавна помощ, ако са налице предпоставките по съображения (172)-(175), или в условията на алтернативност - да използва независим експерт, оценител, при наличие предпоставките по съображение (176) на Решение на ЕК С(2014) 6207 F./ 05.09.2014 г. Във всички случаи, обаче, Министърът на земеделието, храните и горите, в изпълнение на решението на ЕК, е следвало да приеме конкретна методология, за определяне на административна стойност, за определяне на конкретен размер на несъвместима държавна стойност и съответно извършване на оценката. Именно такъв е и смисълът, установен в националния закон, и по-конкретно в чл.38, ал.7 ЗДП, който определя две различни алтернативни възможности за установяване размера на държавната помощ, подлежащ на възстановяване - по т.1 и по т.2. В настоящия случай, без за това да са налични данни и доказателства по административната преписка и делото, оценка е извършена, явно по реда на чл.38, ал.7, т.2 ЗДП, който препраща към чл.38, ал.7, т.10 ЗДП, който визира конкретно решение на ЕК.

В случая обаче, Решение на ЕК С(2014) 6207 F./ 5.09.2014 г., съгласно гореизложените съображения, изведени от мотивите на акта на ЕК, без същите да са възпроизведени в диспозитив, обвързващ държавата-членка, не определя конкретна методика, а предпоставя и

задължава българската държава - да определи начин и метод, съобразно различните хипотези по съображения (172)-(175) или съображение (176) на Решение на ЕК С(2014) 6207 F./ 5.09.2014 г.

В съдебното производство безспорно се установи, че с Договор за замяна № 168/14.03.2007 г. е обективиран вещно-правен акт, а именно: сделка по замяна на горска територия, съгласно, който Национално управление по горите прехвърля на [фирма] /с предишно наименование [фирма]/ правото на собственост върху площ от 185.723 дка – държавен горски фонд, частна държавна собственост, представляваща поземлен имот 000011, находящ се в [населено място], общ. Р., № 021012 храсти на общ. Р., № 000024 храсти на общ. Р., землищна граница, № 000010 полски път на общ. Р. – част от отдел 148, поотдели "а", "б", "в", в териториалния обхват на дейност на Държавно лесничейство "П.", съгласно Акт за частна държавна собственост № 6341/18.12.2006 г. на Областния управител-П., вписан с рег.№ 38976/20.12.2006 г., т.135, № 193, н.д. № 31120/06 Съдия по вписванията, Районен съд-гр.П., в замяна на което СЛД Х." Е. /с предишно наименование [фирма]/, прехвърля правото на собственост върху площ от 182.998 дка от горския фонд три поземлени имоти, подробно идентифицирани в представения по делото договор за замяна. В договора, е посочена стойност на имота, заменен от държавата: 59 802.33 лв., съгласно Удостоверение за оценка № 0340/05.06.2006 г., издадено от Регионална комисия по оценка към Регионалното управление на горите – [населено място] и стойност на заменените от [фирма] /с предишно наименование [фирма]/, имоти – 61 546.30 лв., съгласно подробно обективирани в договора за замяна, удостоверения за оценки. С чл.5 от договора изрично е удостоверено, че държавните имоти, са с по-ниска стойност, като държавата не дължи заплащане на разликата от 2 743.97 лв., между заменените имоти. Всички разноси по сделката са за сметка на [фирма] /с предишно наименование [фирма]/, като изрично в договора се съдържа клауза по чл.11, съгласно която начинът на трайно ползване на имота не се променя.

Договорът е сключен и въз основа на Заповед № РД 49-83/02.03.2007 г., издадена на основание чл.15б ЗГ, и заявления, постъпили в Национално управление по горите с рег.индекс 227-770/08.08.2006 г. от Министъра на земеделието и горите, с която е наредено да се извърши замяната на горепосочените имоти, като в чл.5 е определено договорът за замяна да бъде сключен от Началник на Национално управление по горите. Издадената заповед е влязъл с сила административен акт, следователно в конкретната хипотеза, административната цена на заменения от държавата парцел, е по-ниска от административната цена на частния имот, като същевременно и разликата до по-високата сума, е предоставена по силата на замяната в полза на държавата.

В този случай, компетентният национален орган - Министърът на земеделието, храните и горите, е следвало да проведе надлежна и законосъобразна процедура по чл.38, ал.7, т.2 ЗДП, при спазване изискванията на т.10 и т.11 от същия закон, които препращайки към "условията и сроковете", в случая на съображение (176) на Решение на ЕК С(2014) 6207 F./05.09.2014 г., го задължават да определи адекватна административна стойност на обектите, предмет на замяната и метод за количествено определяне на стойността, на помощта, подлежаща на възстановяване, доколкото, в хипотезата на съображение (176) на Решение на ЕК С(2014) 6207 F./05.09.2014 г., такова не е предвидено. Въз основа на изложените аргументи и правни норми, следва извод за основателност на отправеното с жалбата възражение за незаконосъобразност и неправилност, поради липсата изобщо на приета методология, или вътрешно-нормативен акт, определящ метод за оценка и определяне размера на възможната предоставена държавна помощ, както и липсата на акт, обосноваващ в тази хипотеза, наличието на неправомерно предоставена помощ.

Както Съдът посочи, не кредитира поради липсата на минимални белези за придаване качеството на документ, на приложения лист по преписката, с посочено означение за вярност и печат на министерството, за заверка за вярност /л.85 от адм.дело № 4394/2020 г./, наименован Методика за определяне на размера на несъвместимата държавна помощ", в

съдържанието на който са бланкетно директно копирани и извадени текстове от мотивите на Решение на Европейската Комисия С(2014) 6207 F. от 05.09.2014 г. и то в хипотезата на съображения (172)-(175) от Решение на ЕК. Изцяло при липсата на правни основания, въз основа на посочените от Съда норми, е определената стойност, в табличен вид, в оспорения АУПДВ, на стойността на подлежаща на възстановяване неправомерно предоставена държавна помощ, по отношение на конкретния жалбоподател-главница и съответно изчислената по нея лихва. Поради това Съдът приема, че ответникът, носещ доказателствената тежест, в съдебното производство, не установи по безспорен и категоричен начин стойността по основание и размер на твърдяната неправомерната помощ, подлежаща на възстановяване, по отношение на конкретния жалбоподател, наличието на валидни и законосъобразни правила и методи, за определянето стойността /като главница/, на вероятно подлежащата на възстановяване неправомерно предоставена в конкретния случай държавна помощ, което е в нарушение на специалния ред по ЗДП, в частност-производството по чл.38-39 ЗДП. Следователно е допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила, водещо до незаконосъобразност на оспорения АУПДВ, като постановен при наличие на порок по смисъла на чл.146, ал.3 АПК.

На следващо място, в оценителския доклад на [фирма] за пазарна цена на поземлени имоти в горски територии, собственост на юридически лица, обект на замяна по Заповед № РД49-83/02.03.2007 г., е посочена ефективна дата – 2007 г., с дата на изготвяне на оценката – Март 2018 г., без конкретна дата. В Оценителски доклад за пазарна цена на поземлен имот в горски територии № 000011, държавна частна собственост, обект на замяна по Заповед № РД49-83/02.03.2007 г., е посочена ефективна дата – 2007 г., с дата на изготвяне на оценката – март 2018 г., без конкретизация на точна дата. В заключението по оценителския доклад на заменените поземлени имоти, собственост на юридическото лице, изрично е посочено, че оценките са получени по метода на "пазарните аналози за период 2007 г.". Следователно оценката е за период и без конкретна дата. В тази връзка основателно се явява възражението в жалбата, че видно от справка в ТР по партия на оценителя - [фирма], с посочено ЕИК, едноличен собственик на капитала на дружеството е МЗХ, поради което не може да се говори за независим оценител.

Доколкото лихвата представлява по своята същност акцесорно вземане, което следва и се основава на главното вземане, нейната дължимост, необосноваността и недоказаността на главното вземане, обосновават и неоснователността на акцесорното, поради което и конкретното изчисляване на нейния размер е ирелевантно в процесния случай, макар и правилно установено въз основа на приложимите общностни норми.

Независимо че само констатираното обстоятелство по чл.146, ал.3 АПК е достатъчно основание за отмяна на обжалвания АУПДВ като незаконосъобразен, Съдът, намира за необходимо, за пълнота на изложението, да изложи и мотиви във връзка с проверка на АУПДВ по неговата материална законосъобразност, обосновааност и противоречие с целите на закона, в частност с основни принципи на Общностното право на ЕС и националната нормативна уредба.

Въз основа на приетите по делото доказателства и приложимия закон, Съдът намира, че АУПДВ е незаконосъобразен и поради противоречие с материалния закон, необосновааност и противоречие на целта на закона. Съображенията в тази насока са следните:

Решение на ЕК С(2014) 6207 F. от 5.09.2014г. относно Схема за помощ № SA.26212 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/A/08) и SA.26217 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/B/08), приведена в действие от Република България при разпоредителни сделки за замени на поземлени имоти в горски територии, е влязъл в сила административен акт, който е законно основание за инициране на производство от компетентния национален орган, по реда на чл.38, ал.3 ЗДП. Адресат на акта е държавата, чрез компетентния орган – Министър на земеделието, храните и горите, който следва да издаде индивидуален административен акт по реда на чл.38, ал.3 ЗДП във вр.с чл.21, ал.2 АПК, при спазване на специалния ред по ЗДП и

субсидиарното приложение на АПК.

Решението на административния орган следва да индивидуализира субект на неправомерно предоставената държавна помощ, а именно: конкретен бенефициер, в случая, съобразно диспозитива на Решение на ЕК С(2014) 6207 F. от 05.09.2014 г., да извърши конкретна преценка, за наличието на обстоятелствата по чл.2 и чл.3 от диспозитива на решението на ЕК, по отношение на жалбоподателя [фирма] /с предишно наименование [фирма]/. Данни за извършена такава преценка по делото липсват, независимо от това, че това е императивно постановено с Решението на ЕК, доколкото то не идентифицира конкретни бенефициери на помощ, а препраща като указание по отношение на българската държава, към съображения (126)-(128) от мотивите на решението. В този случай, преди изобщо образуването на настоящото административно производство, националният компетентен орган, е следвало да прецени, качеството на бенефициер на настоящия жалбоподател - [фирма] /с предишно наименование [фирма]/, по отношение на което качество, в случай на наличието му, да изложи конкретни факти и правни основания, в мотивите на оспорения акт, с оглед нормата на чл. 107, параграф 1 от ДФЕС, съобразно изричното изискването на Решението на ЕК. По делото липсват данни и доказателства за извършването на такава преценка и събирането на доказателства в тази насока. Същевременно, регистрацията на едно ЮЛ и вписването му в ТР, като търговец, само по себе си не е достатъчен факт, доказващ извършването на стопанска дейност.

Не е спорно по делото, че по отношение на придобития чрез замяна държавен имот, по силата на договора за замяна, не са извършвани преобразувания по ЗУТ, по отношение на статута му, както и са изпълнени поетите задължения по чл.11 от същия, а именно, че начинът на трайно ползване на имота не се променя. От гореизложеното следва, че по отношение на жалбоподателя не може да бъде направен категоричен и безспорен извод, че същият попада в обхвата на понятието "бенефициер" по смисъла на чл. 107, § 1 от ДФЕС, съобразно съображение (126) от Решение на ЕК С(2014) 6207 F. от 05.09.2014 г. По делото липсват и не са представени доказателства, за преценка на националния административен орган и съобразяване с диспозитива по чл.2 и 3 от решението на ЕК. Не е изследван въпросът и не са представени доказателства за извършване на стопанска дейност с конкретния имот и конкретния частноправен субект-жалбоподател, предмет на сделката за замяна от 14.03.2007 г., водещ до извод за наличие на обстоятелства по чл.107, § 1 ДФЕС, обосноваващ качеството на "бенефициер", във вр.с чл.1-3 от Решението на ЕК, императивно изключващи определени хипотетични субекти от обхвата на "бенефициери" на държавна помощ, към момента на сделката за замяна, хипотетично по силата на чл.2-3 от Решение на ЕК С(2014) 6207 F. от 05.09.2014 г. на ЕК. Не са налице данни и доказателства за проверка и преценка от компетентния национален орган и по отношение на тези предпоставки по отношение на конкретния вид недвижима собственост във вр.с с чл.23, ал.2 и ал.3 ЗГ и наложения мораториум за придобиването им от чуждестранни държави и граждани, съобразно Договор между Кралство Б., Чешката Република, Кралство Д., Федерална република Германия, Република Е., Република Гърция, Кралство Испания, Френската Република, И., Италианската Република, Република К., Република Л., Република Л., Великото херцогство Л., Република У., Република М., Кралство Н., Република А., Република Полша, Португалската Република, Република С., Словашката Република, Република Ф., Кралство Ш., О. Кралство Великобритания и С. И. (държави-членки на Европейския съюз) и Република България и Румъния, за присъединяването на Република България и Румъния към Европейския съюз, ОВ L 157, 21.6.2005г., стр. 11—395 (BG, ES, CS, DA, DE, ET, EL, EN, FR, GA, IT, LV, LT, HU, MT, NL, PL, PT, RO, SK, SL, FI, SV). Не е изследван въобще въпросът, при издаването и постановяването на оспорения АУПДВ, в настоящото производство, по отношение на [фирма] /с предишно наименование [фирма]/, във връзка с въведения мораториум, върху сделките с гори, по дерогация с ЕС, по посочения по-горе Договор за присъединяване на Република България и Румъния, дали е било изобщо възможно и дали са били дори и

потенциално възможни сделки, с обхват вътрешния пазар на ЕС, за да са налице предпоставките по чл. 107, § 1 от ДФЕС, обосноваващ качеството на "бенефициер", по смисъла на чл. 2-3 от на Решение на Европейската Комисия С(2014) 6207 F. от 05.09.2014 г., относно Схема за помощ № SA.26212 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/A/08) и SA.26217 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/B/08), приведена в действие от Република България при разпоредителни сделки за замени на поземлени имоти в горски територии", както и към момента на постановяването на оспорения акт, доколкото мораториума за продажба на земеделски и горски земи е в сила, който въпрос е предоставен съгласно диспозитива на решението на ЕС, изцяло в компетентността на националния орган, в случая - Министерство на земеделието, храните и горите. Събиране на относими доказателства, тяхната преценка и анализ, в процесния случай, при постановяване на оспорения акт, във връзка с извършването на стопанска дейност от [фирма] /с предишно наименование [фирма]/, изобщо не е извършван, в изпълнение на задължението по диспозитива по чл.2-3 от Решение на ЕК С(2014) 6207 F. от 05.09.2014 г. относно Схема за помощ № SA.26212 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/A/08) и SA.26217 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/B/08), приведена в действие от Република България при разпоредителни сделки за замени на поземлени имоти в горски територии, който е предоставен изцяло в правомощията на компетентния национален орган, съобразно националната правна рамка, и е негово задължение, при постановяването на конкретен индивидуален административен акт по реда на чл.38, ал.3 ЗДП. Ето защо оспореният АУПДВ е постановен при противоречие с материалния закон и като такъв се явява необоснован и незаконосъобразен.

Съдът намира за основателни и наведените от жалбоподателя основания за противоречие с целта на закона - противоречие с основополагащи принципи на общностното, националното и международното административно право. Констатираните нарушения на материалния закон и административно-производствените правила, свързани с неизпълнение от административния орган на императивни норми на националното и общностното право по издаването на АУПДВ по реда на чл.38, ал.3 ЗДП, посочени по-горе, са в противоречие с основни принципи на административното право, какъвто е принципът на правна сигурност и оправдани правни очаквания, установени от нормите на българското национално право в чл.12 и чл.13 АПК и последователно развити и поддържани в практиката на Съда на Европейския съюз /С. 120/86 М. Van L. en V. /1998/ Е. 2321; С. 74/74 CNТА SA v С. /1975/ Е. 533; С. С-340/98 I. v С. и др./. Това в допълнение обосновава незаконосъобразност на оспорения АУПДВ на основание чл.146, ал.5 АПК.

По отправеното възражение за изтекла абсолютна погасителна давност по ДОПК, Съдът намира следното:

По правило възражението за изтекла погасителна давност следва да се разгледа в началото на съдебното производство, доколкото представлява абсолютна отрицателна предпоставка по отношение на спорното право. Сложността на настоящото съдебно производство обаче, задължаващо Съда да съблюдава общностните норми на правото на ЕС, при прилагане на националните материалноправни и процесуални норми, обосновава произнасянето по това възражение, след безспорното установяване на фактите по делото и яснота по отношение на приложимите норми на общностното и националното право по казуса.

Жалбоподателят прави възражение за изтекла абсолютна погасителна давност, на основание чл.171, ал.2 ДОПК, като счита, че претендираното публично държавно вземане е погасено по давност към датата на издаването на оспорения в производството акт - 13.03.2020 г.

Ответникът, в мотивите на оспорения АУДПВ, в съдебно заседание и приложени писмени бележки, изцяло оспорва факта на погасяване на вземането, като се позовава на чл.17, § 1 от Регламент (ЕС) № 2015/1589, съгласно който правомощията на комисията за възстановяване на помощ са предмет на давностен срок от 10 години. Счита, че за правомощията на ЕК да разпореди събиране на помощ е важим 10-годишен давностен срок, който съгласно чл.17, § 2 от същия регламент започва да тече в деня, в който неправомерната помощ е предоставена на

получателя, било като индивидуална помощ или като помощ по схема за помощ. Посочва, че всяко действие, предприето от Комисията или от дадена държава-членка, която действа по искане на Комисията по отношение на неправомерната помощ, прекъсва давностния срок, поради което счита, че в случая, с оглед прекъсването и спирането на давността, при провеждане на производството, не е изтекъл давностен срок по ДОПК.

Давността е институт на материалното право. Тя представлява нормативно установен срок, с изтичането на който или се погасява определено право или се погасява потестативното право за упражняването на това право по надлежния процесуален ред, чрез претенция за осъществяването му по съдебен ред. В случая институтът на давността касае различни материално-правни и процесуални правоотношения, възникващи във връзка с конкретния казус.

Преди всичко следва да се отбележи, че Договор за замяна № 168/14.03.2007 г. е облигационен, предмет на регулация от националното вещно право и в частност, ЗГ, ЗС и ЗЗД. Считано от момента на сключване на договора - 14.03.2007 г., към датата на постановяване на оспорения АУПДВ - 13.03.2020 г., са изтекли всички давностни срокове, обосноваващи възможности за оспорването на валидността и изпълнението му по реда на ЗЗД, като именно на това основание същият обективно не попада в хипотезата на чл.4, т.2 от Решение на ЕК С(2014) 6207 F. от 05.09.2014 г. относно Схема за помощ № SA.26212 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/A/08) и SA.26217 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/B/08), приведена в действие от Република България при разпоредителни сделки за замени на поземлени имоти в горски територии /предвиждащ възможност за отмяна на сделката/, независимо от липсата на данни, факти и мотиви за изключването на тази възможност от страна на административния орган при постановяването на АУПДВ № РД05-33/13.03.2020 г.

По съображенията на ответника, че е приложим само и единствено чл.17, § 1 от Регламент (ЕС) № 2015/1589, който постановява 10-годишен давностен срок, Съдът счита, че към момента на постановяване на Решение на ЕК С(2014) 6207 F. от 05.09.2014 г. относно Схема за помощ № SA.26212 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/A/08) и SA.26217 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/B/08), е приложим Регламент 659/99/ЕС, отменен считано от 13.10.2015 г. с Регламент /ЕС/ 2015/1589 на Съвета от 13.07.2015 г. Разпоредбата на чл.15 от Регламент 659/99/ЕС, впоследствие е изцяло възпроизведена в чл.17, § 1 от Регламент (ЕС) № 2015/1589. Нормата на чл.15 от Регламент 659/99/ЕС /понастоящем чл.17, § 1 от Регламент (ЕС) № 2015/1589/, определя 10-годишен давностен срок само и единствено по отношение правомощията на ЕК. Тези правомощия са императивно установени от общностното право по отношение на ЕК, по чл.108 ДФЕС и съответно подробно обективирани в глава III от Регламент 659/99/ЕС, отменен с Регламент /ЕС/ 2015/1589 на Съвета от 13.07.2015 г., с предоставени идентични правомощия на ЕК по Глава III от Регламент /ЕС/ 2015/1589 на Съвета от 13.07.2015 г. Тези правомощия, за които е оправомощена изрично от общностното право, ЕК, по силата на пряка делегация, предоставена директно от държавите-членки, по смисъла на чл.108, § 3 ДФЕС, ЕК, са реално осъществени от ЕК в предвидения 10-годишен давностен срок, с постановяването на Решение на ЕК С(2014) 6207 F. от 05.09.2014 г., по отношение на сделки, които са осъществени към минал момент, а именно: за периода от 01.01.2007 г. до 27.01.2009 г., за възможна отпусната държавна помощ при сделки за замяна на горска земя държавна собственост срещу горска земя частна собственост. Влизането в сила на Решение на ЕК С(2014) 6207 F. от 05.09.2014 г., изцяло попада в обхвата на 10-годишния давностен срок по смисъла на Регламент 659/99/ЕС, отменен с Регламент /ЕС/ 2015/1589 на Съвета от 13.07.2015 г. и с това са осъществени изцяло и в пълен обем правомощията на ЕК по конкретния казус. Посочената от ответната страна, давност по Регламент 659/99/ЕС, отменен с Регламент /ЕС/ 2015/1589 на Съвета от 13.07.2015 г., касае само и единствено предприемането на надлежни административнопроизводствени действия от страна на ЕК, като спирането и прекъсването на давността по регламентите изрично посочва именно такива административно производствени действия, както и процесуални при възможно обжалване,

на решението на ЕК пред общия съд на ЕС.

В този смисъл Решение на ЕК С(2014) 6207 F. от 05.09.2014 г., е постановено и влязло в сила, изцяло в предвидения давностен срок по Регламент 659/99/ЕС, отменен с Регламент /ЕС/ 2015/1589 на Съвета от 13.07.2015 г. Производството по възстановяването на неправомерно предоставена държавна помощ чрез издаване на административен акт по реда на чл.38, ал.3 ЗДП обаче е изцяло предоставено, въз основа на общностното право в правомощията на държавата-членка и приложими в тази хипотеза са нормите на националното законодателство. В този случай установяването на неправомерно предоставена помощ по реда на чл.38, ал.3 ЗДП, въз основа на конкретно решение на ЕК, в случая Решение на ЕК С(2014) 6207 F. от 05.09.2014 г., задължава държавата-членка да издаде валиден и законосъобразен АУПДВ за конкретно публично задължение по реда на АПК и специалния ЗДП по отношение на конкретен бенефициер. Такъв акт е оспорения в настоящото производство АУПДВ.

Националното законодателство изрично определя, че изпълнението на този административен акт е по реда на ДОПК - чл.38, ал.4 ЗДП. Следователно на основание чл.165 ДОПК този административен акт, когато влезе в сила, представлява годно изпълнително основание по реда на чл.165 ДОПК. В оспорения АУПДВ липсва конкретен диспозитив по изпълнението на акта. Независимо от това, с оглед специалното производство по ЗДП, вземането по конкретния индивидуален административен акт, /главница и лихва/, възниква и става изискуемо от момента, когато дадена помощ е предоставена, по аргумент чл.38, ал.8 ЗДП във вр.с чл.4, т.3 от Решение на ЕК С(2014) 6207 F. от 05.09.2014 г. и чл.16 от Регламент /ЕС/ 2015/1589 на Съвета от 13.07.2015 г., т.е от датата на конкретния правен акт, обективиращ предоставянето /възникването/ на неправомерна и несъвместима помощ, по отношение на конкретен бенефициер. В процесния случай публичното вземане възниква по силата на специалния закон /ЗДП/, към датата на сключването на Договор за замяна № 168/14.03.2007 г., надлежно вписан на 30.03.2007 г. в Служба по вписванията - [населено място], от който момент тече давност по отношение на изпълнението на публичното вземане по ДОПК.

Абсолютната погасителна давност от 10 години за събиране на публичното държавно вземане, предвидена в чл.171, ал.2 ДОПК, е изтекла по отношение на конкретното публично вземане на 31.12.2018 г., поради което и по отношение на принудителното му събиране са налице предпоставките по чл.168, т.3 ДОПК, което препятства събиране на вземането по предвидения ред по ДОПК. По отношение на [фирма] /с предишно наименование [фирма]/, дори и да бъде постановен годен изпълнителен акт по смисъла на чл.165 ДОПК, по реда на чл.38, ал.3 ЗДП, е изтекла абсолютната погасителна давност за изпълнение от 10 години, установена в чл.171, ал.2 ДОПК, във вр.с чл.38, ал.4 ЗДП.

Ето защо Съдът намира за основателно възражението на жалбоподателя за изтекла погасителна давност, като публичното държавно вземане, обективизирано в оспорения АУПДВ е погасено по давност по смисъла на чл.168, т.3 ДОПК, поради което е погасена по давност възможността за принудителното му изпълнение по реда, предвиден в ДОПК. Следва да се отбележи обаче, че доколкото специалния ред по ЗДП предвижда издаването на индивидуален административен акт по чл.38, ал.3 АПК, изпълнението на който само е по реда на ДОПК, то надлежното и законосъобразно установяване на неправомерна държавна помощ с индивидуален административен акт, би могло да установи "съществуваща помощ", чието събиране обаче е погасено по давност, на основание изтеклата абсолютна погасителна давност по чл.171, ал.2 ДОПК по отношение на [фирма] /с предишно наименование [фирма]/.

Предвид изложеното Съдът счита АУПДВ № РД05-33/13.03.2020 г. на Министъра на земеделието, храните и горите на Република България, за незаконосъобразен, като постановен при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, приложимия материален закон и несъответствие с целта на закона, обективизирана в основни принципи на националното и общностното административно право. Поради това обжалваният акт следва да се отмени и преписката да се изпрати на компетентния административен орган

за проверка за наличието на данни и обстоятелства и провеждане на надлежно производство реда на чл.38, ал.3 от Закона за държавните помощи, при спазване на указанията, посочени в мотивите на това решение /в този смисъл Решение № 5050 от 20.04.2021 г. на ВАС по адм.дело № 704/2021 г., Решение № 11382 от 10.11.2021 г. на ВАС по адм.дело № 3436/2021 г., Решение № 5042 от 20.04.2021 г. на ВАС по адм.дело № 10923/2020 г./.

Страните в производството не са отправили искания за присъждане на разноски, поради което Съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран, Съдът,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] /с предишно наименование [фирма]/, ЕИК по Булстат:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет.6, издадения Акт за установяване на публично държавно вземане № РД05-33/13.03.2020 г. на Министъра на земеделието, храните и горите, като незаконосъобразен.

ИЗПРАЩА делото като преписка на Министъра на земеделието, храните и горите на Република България, за предприемането на действия по изпълнение на Решение на Европейската Комисия С(2014) 6207 F. от 05.09.2014 г., относно Схема за помощ № SA.26212 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/A/08) и SA.26217 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/B/08), приведена в действие от Република България при замените на горска земя, по отношение конкретно на [фирма] /с предишно наименование [фирма]/, ЕИК по Булстат:[ЕИК], при съобразяване и спазване на указанията, дадени в мотивите на съдебното решение.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: